

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 53)

(Tặng anh Peter Phạm.)

***/ Chuyện đời nay.**

San Jose, thứ Tư, Aug. 23/2017.

Buổi chiều nay định kể ra hai câu chuyện “thuộc về những lá thư”. Chọn thư thứ nhất của anh Peter kể trước cho “vui nhà vui cửa”, rồi hẳn nói chuyện về “*các-lá-thư-buồn*” giữa Uyên Thao và TVân ở đoạn thứ hai.

***/ Chuyện thứ nhất.**

Thư Peter Phạm gửi TTBG.

Nam Cali, Aug. 14/2017.

Hi Bạn tui!

BG có khỏe hong?

Đọc văn như thấy người, vẫn hình tưởng được dáng ngồi, cách nói chuyện của BG, vẫn "nhỏ xíu anh thương" (lời trong một bài hát) nhưng suy nghĩ và ngôn ngữ hồng bé xíu chút nào hết cả.

Chữ nghĩa trong người BG dường như lúc nào cũng chực chờ tràn vô từng trang giấy. Chẳng bù cho tui, cứ như "gió vào nhà trống" thiếu trước hụt sau.

Nghĩ mà giận ông Trời, con thương con ghét, hồng fair, đĩa thì "của ăn không hết, đĩa mò không ra". Tui giống như Giả Đảo thời Đường:

"Nhị cú tam niên đắc"?

Nhất ngâm song lệ lưu"....

Còn chuyện này nữa phải nói cho xong.

Đọc bài viết Cho Người Đã Chết vừa qua của BG, tui xấu hổ vô cùng, không ngờ đêm đó tui lại thô lỗ đến độ "cướp diễn đàn", nói dai nói dài nói dở như vậy? (Hồng biết mùa Thu 45, Hồ Chí Minh "cướp chính quyền" da mặt có dây hơn tui không?)

"Chàng ít nói, mắt đăm chiêu, mặt nghiêm và buồn" (trích điều Một Truyện Dài Không Tên.)

Chắc hẳn phải Peter Phạm đâu. Hổng phải chàng đâu, chàng đâu có tẻ như vậy, mà có lẽ đó là thằng cha Rémy Martin ám ở Made in France nào đó ghé chơi. Hêhhe hehehe. Nhưng dù là tội lỗi của cha Rémy, tui cũng xin tất cả mọi người tha lỗi.

Bạn tui.

Trời sắp vào Thu rồi đó, lá Ngô Đồng chưa rụng mà hơi Thu đã se lòng. Cảm ơn Bạn đã nhọc công đi tìm tác giả 2 câu cổ thi đó, có người nói với tui, Lý Thương Ẩn là tác giả, (nhưng không thuyết phục).

Ngô Đồng nhất điệp lạc .

Thiên hạ cộng tri Thu.

Không cần thiết lắm để biết ai là tác giả, dù biết, cũng chưa chắc làm 2 câu thơ hay hơn, phải hông bạn?

Cứ như thế, cứ lơ lửng như "thiên cổ tìm ngàn xưa".

Là cái cơ thôi bạn ạ, Văn Chương cũng cần có cái cơ, cũng như Con Người cần có tấm lòng, (hổng phải tấm lòng của ông Trịnh Công Sơn chỉ để gió cuốn đi) mà là tấm lòng của "con Bầy đưa đò" trong truyện Sơn Nam, tấm lòng với quê hương, đất nước... tấm lòng đó thể hiện từ khi còn là "con Bầy", rồi trở thành "cô Bầy", thành "dì Bầy"....

Tấm lòng con Bầy thấm đượm trong từng câu hò điệu hát, lồng lộng trên sông, bay bổng len lỏi vào từng nếp tranh, mái rạ, và không ít trai làng đã chiêm bao với tiếng hò của con Bầy đưa đò. Nhưng tấm lòng con Bầy đã định, dù thời gian có là: "Khóm cỏ cây hãy còn thơ trẻ, cho đến bây giờ đã thành đoàn cỏ thụ già". Da nhăn tóc bạc, (nay là) dì Bầy vẫn sắt son chờ đợi, không hề "trách chi người đem thân giúp nước".

Bạn tui.

Mùa Thu, lá Ngô Đồng rụng cũng chỉ là cái cơ để tui đưa bạn về thuở xa xưa với những bài đồng dao ê a buồn ngủ và những bài hát ru con buồn day dứt.

Con cò bay lả bay la

Bay lên xứ Lạng, bay vào Đồng Đăng.

Đồng Đăng có phố Kỳ Lừa,

Có nàng Tô Thị, có chùa Tam Thanh.

Chùa này có một ông Thầy

Có hòn đá tảng có cây ngô đồng

Cây ngô đồng không trồng mà mọc.

Rẻ cây ngô đồng rẻ dọc rẻ ngang

Ngoài chùa có quả dưa gang.

Để tui đi hái biếu người tui thương.

Đã hết đâu, con cò lại làm một chuyến "giang hồ" từ Bắc vào Nam, miệng ngậm nhánh ngô đồng bay dọc theo chiều dài đất nước.

Từ đồng dao cò lả nay biến thành điệu lý:

"Chiều chiều ra đứng Tây lầu Tây.
 Tây lầu Tây thấy cô tang tình gánh nước.
 Tươi cây, tươi cây ngô đồng.
 Xui ai xui, trong lòng, trong lòng tui thương.
 Thương cô gánh nước, tươi cây, tươi cái cây ngô đồng.
 Bạn tui.

Bạn thấy hong! Chỉ với cái có nhỏ, chỉ với chiếc lá rơi, biết đâu tui làm vỡ con đê chữ nghĩa trong tim bạn, biết đâu biết đâu...!

***/ Lời “bình” của TTBG:**

San Jose, Chủ nhật Aug. 27/2017

Cám ơn anh Peter đã không “làm biếng”!

Hôm thứ Tư, Aug 18, 2017 lúc 3:50 chiều, đọc xong phần đầu lá thư bị anh bấm nhầm chữ Send một cách *accidentally*, BG đã “kêu gào” tất cả các anh bằng những lời lẽ như sau:

Chữ nghĩa đầy trong người BG thật nếu không có cái gì hay người nào khơi ra dù chỉ bằng một cành cây nhỏ --biểu tượng qua một giòng thư ngắn-- thì nó vẫn cứ còn bị ỉ. “Người đã chết” làm biếng, anh Văn Thanh, anh Âu, anh Phan Diên gì cũng làm biếng. Anh Peter đừng bắt chước mấy ảnh nghe. Chữ nghĩa không tràn thoát được, sẽ làm BG bẽ cái đầu mà chết.

*Thấy cái chuyện **làm biếng** hỏi anh chi tiết về bà nhà văn ở Hà Nội nó tai hại thế nào chưa? BG làm biếng thì có thể chữa bằng vài cái gõ tay lên phím, chứ các anh làm biếng thì sẽ làm chết đi một người bạn.*

Xin hỏi, các anh có muốn mất một người bạn như BG không?

Chẳng thấy anh nào đáp ứng! (cứ để mặc kệ cho bạn mình “chết”!)

Chỉ mỗi anh Peter gửi liền lá thư gợi nhớ mùa thu, làm cho “*trái-tim-đang-ở-vào-cuối-đông*” của BG như được âm lại trước ngọn gió se se của cái mùa bắt đầu bằng những câu văn nhẹ nhàng trong truyện ngắn Tôi Đi Học của Thanh Tịnh:

“Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường...”

Một mùa (thu, tháng 11/2016) đi trước vẫn là một thời trẻ hơn (mùa cuối đông – tháng 3/2017) một chút!

Làm đàn bà, ai chẳng muốn được trẻ?

BG cũng vậy; dẫu rằng mấy câu thơ cổ anh Peter đưa ra chỉ gợi cho BG những kỷ niệm “*rất Thu*” trong cái dòng đời mấy chục năm xưa khi mình đang ở vào “*giữa mùa Xuân*”!

(Đừng quên trong cái tên cha mẹ ban cho lúc chào đời của BG đã có *mùa thu!* May mà không bị đặt là Lê Thu hay Thu Giang, Thu Tím, Thu Vàng, Thu Xanh, Thu Trắng, Thu Sầu, Thu Nhớ gì đó... nên cuộc đời dẫu có buồn mơ màng hoài như bầu trời mây giăng xám, thì, thay vì ngồi khóc suốt ngày theo kiểu rất đàn bà con gái yếu điệu thực nữ, BG lại ôm mối sầu mùa thu mà bay, bay mãi, thoát hiện, thoát biến, rồi lại biến biệt, mát hút... như những áng mây trời!).

Lại cảm ơn anh Peter đã khơi được mạch nguồn cho chữ nghĩa khỏi ứ đầy trong tim bạn, cho các kỷ niệm tuổi thơ sống dậy, tiếng ru Mẹ hiền dịu dàng như tiếng vỗ buồn rầu của những đợt sóng trên dòng sông Hương thuở ấy, lúc này còn nghe văng vẳng:

*Cái cò mà đi ăn đêm
Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao
Ông ơi, ông vớt tôi nao
Tôi có lòng nào ông sẽ xáo măng
Có xáo thì xáo nước trong
Đừng xáo nước đục đau lòng cò con.*

Bài ca dao nghe từ thuở bé, phô bày tình mẫu tử bao la biển rộng, vậy mà bây giờ, mấy chục năm sau BG mới thấy ***thấm thía được từng lời từng chữ một cách sâu sắc.***

Cũng thế anh Peter ơi, trong đời BG, có những áng văn, những vần thơ, ***ngay chỉ những lá thư,*** những câu nói của các người thân, người tình, người bạn, luôn cả người dung, trao tặng, ***phải đến hơn chục năm sau*** BG mới cho nó “chui” được vào cái đầu ngu của mình.

Thật tiếc! Khi thấu ra ý tình sâu sắc trong các lời lẽ đó thì đã muộn màng quá cho cả “*người được nhận*” lẫn cả “*người trao gửi*”!

Ví dụ, bây giờ thấy thật rõ lòng hy sinh vô bờ của Mẹ già qua vai trò con cò trên những câu ru thuở ấy thì Mẹ đã không còn nữa. ***Sự muốn giải bày “cái hiểu” của mình là “chỉ tự mình nghiền ngẫm trong nuôi tiếc” mà thôi!***

“Mùa Thu, lá Ngô Đồng rụng cũng chỉ là cái cớ để tui đưa bạn về thuở xa xưa với những bài đồng dao ê a buồn ngủ và những bài hát ru con buồn day dứt.”

Đúng là buồn day dứt thật anh Peter à.

“*Con cò bay lả bay la*” của anh lại còn

“Bay lên xứ Lạng, bay vào Đồng Đăng.

Đồng Đăng có phố Kỳ Lừa,

Có nàng Tô Thị, có chùa Tam Thanh” nữa!

Thật tuyệt!

Nội nhiều đó đủ thấy anh đã “chọn lộn nghề!” trên xứ Cờ Hoa này rồi! Cái tâm hồn “lãng mạn còn hơn của BG” thật đáng thương khi hằng ngày phải giao thiệp, nói năng, cười đùa, trả giá mắc rẻ với cái đám Mỹ lúc nào cũng sẵn sàng đưa ra câu hỏi “cho tôi biết anh làm bao nhiêu tiền một năm, tôi sẽ nói anh là ai?”

Thảo nào khi gặp BG trong đêm uống rượu July 6/2017, anh "cướp diễn đàn" là phải! Gặp đúng người thăm thấu và yêu mến những vần thơ cổ nung nấu trong lòng anh từ đã rất lâu, không “cướp diễn đàn”, ngộ nhờ Tử Kỳ-BG cảm thấy rượu đậm thành nhạt mà bỏ đi mất thì còn ai nghe được giọng đàn tuyệt vời của Bá Nha-Peter đây?!

(Có điều nhấn mạnh là anh không “nói dai nói dài nói dở” đâu. Vậy, nếu Tử-Kỳ-tân-thời có chết đi thì xin đừng đại dốt treo đàn như *Bá-Nha-thời-cổ*, phí hoài mấy chục năm thăm thơ, đọc sách, nghe anh Peter!)

*

**

Nhắc đến Đồng Đăng với phố Kỳ Lừa, lại thấy nhớ da diết đến người-đã-chết! “Người tuy chưa chết mà cảm bằng như đã chết!” Vì vậy những câu thơ viết của người về các địa danh mà “con cò của anh Peter” đã bay qua, như cứ còn văng vẳng bên tai hôm nay:

“Jul 17/2017 at 7:33 PM

TVÂN ơi,

Dù người đã chết hết biết khen chê, nhưng vẫn phải cố nhắc rằng tập I chỉ có 34 chứ không phải 35 bài. Đã nhìn lại số trang để biết chắc trang cuối là trang 366. Vậy ráng nhớ để đừng bắt đầu tập II bằng bài 36.

Riêng cái bìa, chỉ vừa thoáng nhìn bỗng nhớ tức khắc đến ngọn núi ở vùng Đồng Đăng phía Bắc xa xôi. Kỳ quái thật! Nhưng thôi, chúc ngủ ngon. (UT.)

Jul 17/2017 at 11:09 PM

“Đồng Đăng có phố Kỳ Lừa

Có nàng Tô Thị, có chùa Tam Thanh”

Ở vùng nào ngoài Bắc vậy anh? Đó có phải là nơi anh đã được chôn nhau cắt rốn? Còn tấm ảnh bìa trên sách, TVân chụp ở Dalat, lâu rồi. (TV).

Jul 18/2017 at 5:20 AM

TVÂN ơi,

Đồng Đăng thuộc Lạng Sơn ở sát biên giới Quảng Đông và phía Bắc Chi Lăng. Còn tôi gốc gác ở Tuyên Quang gần cách Lạng Sơn bằng 2 tỉnh Cao Bằng - Thái Nguyên.

Tôi chôn nhau ở Hà Nội nhưng từ lâu rồi khá thân với dòng sông Lô phía sau nhà và thuộc cái tên sông Kỳ Cùng chảy qua Lạng Sơn ra vùng Hạ Long. (UT).

Jul 18/2017 at 8:30 PM

Bây giờ thì hiểu ra tại sao anh tự gọi mình là "mọi".

Mọi Lạng Sơn-Cao Bằng, nơi có ông Lê Văn Khôi làm loạn với Nông Văn Vân.

TVân đoán rằng đây cũng là nơi anh được gia đình gửi đi học võ từ khi 6 tuổi? Cái ảnh bìa sách của TVân anh nhìn, giống với vùng núi Đồng Đăng là đúng, bởi vì lúc đó TVân cũng đang được bố mẹ từ Huế "đăng ký sẵn" cho đến học võ trong vùng núi ấy, nhưng phải hơn 20 năm sau mới đến bãi sư. "Huynh" nhìn ra "muội" cũng là giỏi lắm rồi, anh Uyên Thao ơi! (TV)..

Kỷ niệm! Tất cả đều là kỷ niệm để con người (như BG) cứ suốt đời loay hoay ôm ấp *kỷ-niệm-hiện-tại* và đi tìm *kỷ-niệm-đã-mất*. Lá thư anh Peter gửi hôm nay rồi cũng sẽ **trở thành kỷ niệm** được trân trọng trong cái kho tàng kỷ niệm chất cao dày đến độ làm ngập lụt tâm hồn BG mà thôi!

*

**

Anh Peter,

Tụi Mỹ có câu "*Speak up! Speak up!*"

BG cũng luôn luôn *speak up!* Nhưng chỉ toàn những lời thật khó lọt vô tai người nghe, còn những cái gì "*thăm thẳm dịu dàng*" thì lại cứ tự mình chìm xuống thật sâu trong trái tim u uất.

Đó đúng là điều ngu trên hết!

Tại sao?

Xin đáp: Cuộc đời, đại-đa-số người đều ưa "mật ngọt" dẫu biết thừa là cái thân phận "ruồi" của mình sẽ bị sa vào cõi "chết" theo với *cái ưa ấy*. Chẳng có mấy người "*thông minh nói ít hiểu nhiều!*" để có đủ tài khơi dậy sự đa cảm dịu dàng từ trái tim BG, anh Peter à! Mà, dẫu *có* chẳng nữa thì "*chính mình*" (kẻ trao) lẫn cả "*người nhận*" lại phải trả bằng cái giá Thời Gian thật đắt mới biết rõ giá trị đích đáng của "*sự trao và điều nhận*".

Đó có phải là ngu không?

("Ngu vừa *thôi chứ!*" như lời anh Âu nói đêm uống rượu July 6, 2017 cũng là câu tự mắng hoài cho chính BG dạo sống về sau).

(Ở điểm này, phải cảm ơn anh Peter theo câu nhận định đã đưa ra trong bàn rượu đêm July 6/2017: "*Cái lòng BG nó lớn hơn những lời thách thừng BG nói*".

Thật an ủi! Chẳng bù với vô số người chỉ mới nghe đến cái tên TTBG đã đủ "ù té chạy" rồi!)

*

**

Với “lá ngò đồng báo hiệu mùa Thu”, thật không biết bao nhiêu kỷ niệm đã “bị” anh Peter khơi tràn ra trong trái tim BG. Kỷ niệm những chiều Sài Gòn thời gian đầu của cuộc đời đầy thống hận, ngồi với Nguyễn (nhân vật trong Trân Sa) bên vệ đường thành phố, bắt lực nhìn tuổi trẻ tuột dần qua mười ngón nhỏ xanh xao và những ly rượu đắng.

Kỷ niệm những sáng Sài Gòn ngồi quán *café* lá me góc đường Gia Long & Nguyễn Trung Trực, vẫn thường nghe Nguyễn ngâm nga các bài thơ Đường, có một bài được Nguyễn thích lắm:

"Thử địa biệt Yên Đan

Tráng sĩ phát xung quan

Tích thời nhân dĩ một

Kim nhật thủy do hàn."

(Nơi đây Kinh Kha từ biệt Thái tử Yên Đan

Tóc tráng sĩ dựng ngược vì hùng khí bốc lên

Người thời xưa đã khuất

Nhưng nước hôm nay vẫn còn lạnh.)

(Dịch Thủy Tống Biệt của Lạc Tân Vương)

BG hoàn toàn dốt chữ Nho, nên dạo ấy, nghe Nguyễn nói hoài các vần thơ cổ, đắm nhiễm tư tưởng mơ màng của người trăm năm cũ. (Anh Âu đọc đoạn này, sẽ bực không những anh Peter lại còn cả với BG nữa theo cái chuyện “thân thơ Tàu” của tụi mình!) Nhưng, biết anh Peter “đồng cảm” nên mới ti toe chữ nghĩa Tàu với anh!

Mà các bài thơ nho nhỏ thời Sơ lẫn cả Thịnh Đường của các anh Tàu hay thật anh Peter hả?

Dạo ấy, để chạy trốn nỗi buồn mất nước, chạy trốn những suy nghĩ về một tương lai tối tăm mù mịt, BG với Nguyễn thường dắt tay nhau đi uống rượu.

Những cốc rượu Vĩnh Tồn Tâm chảy tràn trong giọng đọc thơ của Nguyễn đã vẽ ra trong cái đầu BG (vốn đã lãng đãng mây trôi từ bé) những chân trời thú vị.

"Cuộc sống đơn giản trong một am mây, ngày đi hái rau, hái thuốc, đêm ngồi khoác chăn rách, nghe mưa rụng dưới giàn bầu, ê a ngâm hoài một bài thơ bốn câu... (Ôi! Bài thơ ngâm thiếu một dòng, buồn thay!) rõ là tuyệt đẹp!

[Anh Peter có biết, hiện tại ở San Jose, BG cũng đang chấp hành cuộc sống “y hệt ước mơ đã vẽ”? Một cuộc sống rất chân phương của người nghệ sĩ, ngày ra vườn chăm bón từng bụi rau, khóm xả, rải thóc cho mấy con gà mổ; đêm kéo *violon* cho chó mèo nghe; khuya ngồi khoác chăn (chưa rách) viết truyện cho các anh và *người đã chết* đọc! Không thân tình thù tạc, chẳng đua đòi danh lợi, còn gì thú vị hơn nữa?

"Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ

Người khôn tìm tới chốn lao xao”

chỉ đến thế là cùng!]

(Trở lại kỷ niệm.)

Trong những buổi rượu la đà, các bài thơ (nào là) *Người Giam Chi Lớn Vòng Com Áo*, (nào là) *Bài Từ Về Ở Ấn* qua giọng đọc Nguyễn đã làm dậy lên càng nhiều trong tim BG những nỗi niềm huyền mộng.

Nhớ nhất với BG là hai câu này anh Peter ạ:

Dục phá thành sâu tu dụng tửu

Túy tự túy đảo sâu tự sâu!

(Muốn phá cái sâu bèn dùng rượu

Rượu say đành rượu, sâu vẫn sâu!)

nghe thê thiết làm sao!

Đạo đó tương lai tối hù, BG mới “**làm được**” hành động bi quan vô ích đó¹ (chứ nào biết làm gì khác?) Còn bây giờ, nước Mỹ nó quay mình như con nít quay đé, không đủ thì giờ để ăn để ngủ, nói gì đến thì giờ đi uống rượu đé, đọc cổ thi!

(Dù vậy phải thật cảm ơn Nguyễn là “**người thứ nhất có tài**” nhìn thấu tới đáy cái tâm hồn lãng mạn của BG để (vô tình mà) hun đúc giùm BG cuộc sống thanh đạm hiện tại bằng các vần thơ đạo ấy vẫn ngân nga!)

Do đó mà luôn luôn trong ký ức, cái thời vừa mới “BỊ giải phóng” 1975 là quãng đời được BG cho là “đáng yêu đáng nhớ” nhất. Cái thời “thong dong” buổi sáng sớm ngồi bên vệ đường thành phố, nhìn một chiếc lá me rớt vào ly *café* đen đậm trước mặt mà hình dung ngay một tia hy vọng nhỏ xíu đang lấp ló, điểm một chút màu xanh vào cuộc đời “tốt hơn mồm chó” của mình lúc ấy.

“Ngô đồng nhất điệp lục

Thiên hạ cộng tri Thu”

qua giọng đọc Nguyễn dưới làn gió se se lạnh của trời cuối tháng 11/1975 như còn văng vẳng bên tai BG chiều nay tại San Jose khi đọc những câu ấy qua lá thư anh Peter.

Kỷ niệm! (Lại kỷ niệm!) Đó là những nỗi gì rất êm đềm hiện ra trong một giai đoạn sống cực kỳ tuyệt vọng của BG, anh Peter à.

Qua Mỹ mấy chục năm, chỉ “**một lần duy nhất**” ngồi uống *café* với anh Uyên Thao bên vệ đường San Jose, cái gió cuối đông se se lạnh của trời Cali. làm chột nhớ ngọn gió đông Sài Gòn cuối tháng 11/1975 cũng se se lạnh y hệt! Ngồi đối diện anh Uyên Thao mà tâm hồn cứ như run lên từng chập theo những kỷ niệm rất buồn ngày cũ; lại tưởng tượng “*đang còn ngồi nơi quán lá me với Nguyễn thuở nào qua đã rất lâu (!)*”

¹Chẳng trách anh thi sĩ tiền bối Ma Xuân Đạo cùng biết bao văn nhân thi sĩ có tài khác đành chỉ chôn cái báu vật tinh thần của mình qua những chén rượu trong một cảnh sống vô cùng thê thảm của thời điểm sau 1975.

[Lúc đó mà anh Uyên Thao biết “**y nghĩ thật**” của BG được giấu kín qua những tiếng cười vỡ vụn (như hiện tại đang viết), chắc “*cuộc café bên vệ đường San Jose dạo tháng 4/2003*” chẳng bao giờ trở thành dấu ấn sâu đậm, được anh ấy giữ gìn mãi trong ký ức về sau đâu?! Tuy nhiên, Cái Đẹp MUÔN ĐỜI vẫn gặp nhau tại một điểm, anh Peter hả?]

*/ (Trở lại chuyện lá ngô đồng).

Bữa July 6/2017 gặp anh Peter và anh Âu tại Santa Ana, nghe anh nêu thắc mắc “*không biết ai là tác giả?*” của hai câu thơ cổ, BG “hứng thú” hứa với anh là sẽ về hỏi giùm cho ra từ hai nhân vật:

1/ *Người đã chết.*

2/ Nguyễn.

(Lúc đó quên mất anh Văn Thanh cũng rất giỏi chữ Nho, lại nói thông thạo nhiều thổ ngữ khác nhau của Trung quốc).

Hỏi “Người đã chết” thì được trả lời sau:

Jul 11/2017 at 5:00 AM

TVÁN ơi,

Ngô đồng nhất điệp lục

Thiên hạ cộng tri Thu

là 2 câu thơ cổ được nhắc lại trong vô vàn sách và không có tác giả. Nghĩa chỉ đơn sơ là “Một chiếc lá ngô đồng rụng, Mọi người đều biết mùa thu (hay thu tới, thu qua...)” nhưng cũng hết sức phức tạp, mơ hồ, có thể diễn theo nhiều cách tùy thời, tùy cảnh...

Chỉ biết vậy thôi. Chúc vui luôn. (UT).

Còn Nguyễn?! Muốn hỏi, nhưng ngại ngần và xa xôi quá tuy rằng hai nhân vật chính của câu chuyện Trần Sa 42 năm cũ “**cùng đang thở hít không khí của bầu trời San Jose**” từ năm 1991... Lại cũng không kiếm ra được ai để nhờ gọi điện thoại hỏi (mà BG tin rằng Nguyễn hẳn biết). Nên, thà mang tiếng thất hứa với bạn mình chứ KHÔNG thà khuấy động một hạnh phúc nào Nguyễn đang nắm trong tay.

Bù lại, đành chịu tội với anh Peter bằng bốn câu thơ TA cũng rất hay, điều luôn luôn làm trái tim BG rung động mỗi khi đọc đến:

Buồn lưu cây đào tìm hơi xuân

Buồn sang cây tùng thăm đông quân

Ô! Hay buồn vương cây ngô đồng

Vàng rơi! Vàng rơi: Thu mệnh mông.

Lại càng rung động hơn trên những câu trong cùng bài Tỳ Bà của Bích Khê, phảng phất nỗi buồn mệnh mang của mùa Thu và lá ngô đồng.

*Ôi! Người năm xưa quên lời thề
Hoa vừa đưa hương gây mê (...)
Tôi không bao giờ thôi yêu nàng
Tình tang tôi nghe như tình lang!*
□

*Trần Thị Băng Giáy.
(Bài viết xong tại San Jose, Chủ nhật Aug. 27/2017 lúc 2: 31 PM)*

□